

OPUŠTĚNÁ

ROMÁN
Z DOBY
NEJNOVĚJŠÍ

OSUDY DÍTĚTE Z NALEZINCE

"Vám se stalo jistě velké neštěstí," oslovila ji, sama uplně nesvětlo rozprávěnou.

Babička zvedla ustaranou svou hlavu a nedůvěřivě zahleděla se na neznámou, jejíž hlas tak vlně, jemně a soucitně zněl. Na první pohled ale poznala, že mu před sebou dobrovou a soucítivou duši.

"Stalo, stalo...děvčko dobrá," nevolovala si hovorem staré "na...téměř robátekum uměla ráno máma v posteli...moje jediná dcera...nuž je příjek a všecko propil a prodal...a tak jsem musela bledat útek v myslu. Co bule ztráta...Kam se ti v toubouhodrotinou vrtnu, to vý jenom pánobůh. A jediným křeječku nem...co budu dělat, až budou chtít na mně chleba."

Stafena dala se znova do výkrovákové pláče, který násilně záterou tlumila.

Marie byla dojata do nejhlbší duše. Věděla, že má v kapce okoro dva zlatá. Ona spíše vydří o hladu než ty malé, nevinné děti, které nemají na světě už nikoho, než vtechou, starou babičku. Sáhla rychle do kapsy a zapomněla dílčí na sebe a nepovídaly, že sama bude ztráta potřebovat každý gros, vytáhla všecky svoje penize.

"Tu máte...pro první chvíli vám to snad postačí...aby aspoň ty nevinné sirotky neměly hlad..." řekla chvatně, vtipkujíc penize staveně do mozolín rukou.

Stafena oněměla radostí a překvapením.

"Zaplát' vám to pánobůh...zaplat'..."

Marie rychle odkvapila na druhý konec koridoru ku své posteli.

Celý tento výjev sledovala bystrým zrakem ona neznámá ženština, jež od prvního spálení neuspustila Marii ani s očí.

"Kolik jste ji dala?" řekla k Marii přízvukem prozrazujícim velkou zvědavost.

"Ani sama nevím...jsme al ráda, že jsem aspoň něco měla," odpověděla Marie prostě, ale na její blase bylo znát, že má ze svého skutku radost.

"To máte tedy asi nazbyt," prohodila jakoby ledabylou neznámou.

"Hm...nazbyt..." povzdechla si v zamyslení Marie, "ted' ne mám praníteho..."

Neznámá prudce poposejala blíže a oči ji zaskakily. Dobrý znatel lidí by byl na první pohled poznal, že je to jeden z těch ženských tvrd, jež po kolenu se brodi v bahnu a špině velkoměstské shýralosti. Mohlo jí být tak dvaatřicet roků, ale koukala mnohem starší. Zahleděla se pronikavě v Mariiinu tvář a neporušená krásá spanilého její obličeje přiměla ji k tomu, aby se nejdověděla o osudech krasavice, jež zahleděla do útliny, kde obličeji takový je významný sjevem.

"Vy jste z venkovu, že ano?" otázala se neznámá.

"Ano...přišla jsem do Prahy, abych si tu výhledala nějakou službu."

"A už jste něco hledala?" dotazovala se stále dychtivější neznámá.

"Ano...ale všude na mně chtěli služební knížku a tu já nemám."

Neznámá přiměla si ještě blíže.

"A jak to přijde, že jste se tak bez vědomu vydala do Prahy?"

Marie domnívalo se, že jsou zde všechny bytosti hodné, ale neštastné, jež bez vědomu zavinění dostaly se v tyto končiny, až dílně a upírně vypovídaly běh svého života. Jen o událostech posledních, o Klementově lásece k ní zahovala tajemství.

Neznámá zrovna hltala každé její slovo, se zvláštním zálibinem probíhající se i hezkou zachovávou tvář Marii a mladistvou, pružnou její postavou, jež zrovna vydýchovala nedotknutelnou cudnotou a panenstvím. Při tom ji oči jen hrály.

Marie dopovídala svou historii a neznámá, založívají ruce v klín a divajíc se do země, docela jiným hlasem, než mluvila před chvíli, řekla:

"Tak vidíš...zdálo se, že Marii zatýkalu ve svém zadumání...)" měme skoro společný osud. Jako také utekla z domu...nuž je tomu ovšem celá řada let...ale je mne přece lepší, než kdybyste se byla provdala za starocha, do kterého mne nutili a kterého jsem se srovnal s titillou. Za rok na to mně umřeli rodiče a nežstalo po nich také až křeječku. Než jsem přejde

KAPITOLA III.

V KAVÁRNĚ "U ŠTURMŮ"

V šest hodin ráno bylo v útulku k odchodu.

Marie spala tentokrát tvrdě a pevně až do páté hodiny ranní. Probudilo ji šukání na všech stranách. Marie, jež po svém zmílení a utvrzení spala, jako by ji do vody hodil, nemohla se v první okamžík ani rozpomenout, kde se vlastně nalézá. Ale první pohled na řadu posteli, vedle nichž polooblékané a nebo

se dostrojující stálý její sousedky a spolnoucháry, upamatoval ji, že se nenašla ve své čisté a hezoučké komínce ve mlýně.

Marie si hluboce povzdechla a růže vyskočila ze svého lože. Tereza už byla tentokráté úplně obléčena.

"Za hodinku jsem venku," poznámenala k Marii na místo pozdravu.

"Venku...venku..." opakovala si Marie v zadumání pro sebe a úzkostlivou obavou, co bude dnes a co se s ní bude dítí dle naplně celon.

"Doposud Marie jenom žila nad tím, co všecky její nová kamarádky znály.

"Vrátila jsem se do Prahy," pokračovala za chvíli vyzkývavým hlasem, "ehdá a osamocená jako planá hruška v poli. A vidíš...ještě jsem ti ani nerekla, jak se jmenuje." Tereza Hronová mne říkají: Protoloukala jsem se tu v nouzi a bídě, konečně jsem dostala krásnou službu u vyučených pánů...pak jsem se rozstonalá, polezela si několik měsíců v nejmenší...to bylo to jediné, co byla pravda...ale s jakou nemocí tam byla, Tereza nerekla...a když jsem předevčrem vyšla ven a sháněla se po svých bývalých pánech, doveděla jsem se k svému velkému žalu, že se odstěhovali, poněvadž pán, jenž byl nějaký inženýr, přeložen byl až do Polska. A tak jsem se dostala až sem..."

"Bože...bože...co tu je neštěstí a nezavinených utrat na hromadeno," povzdechla si Marie, ohlížejíc se po postelích, z nichž skorem se všechny ozývalo se zdraví.

Tereza chtěla říct něco docela jiného, co u poběhlce a tuláčku ještě nebylo nic jiného než úplně se jim věnovat.

"Přejde někam na pořádnou smíšení," navrhovala Tereza...

"Tu všecky vodovku mám do té chvíle v žádosti.

Tereza chtěla říct něco docela jiného, co u poběhlce a tuláčku ještě nebylo nic jiného než úplně se jim věnovat.

"Holka...zaplát' pánobůh, že mám tak bystré oči," vysvětlovala svoje záhadné chování. "Jdu...a najednodušši vám to vidím před sebou jednoho strojníka z "kartouzky".

"Nu...aby mne tak býmerli, ten by mne byl zavátil na věřejné ulici pořádnou bandurskou. Víš, pláštil se za mnou ne a ne aby přestal za mnou chodit. A jo, hezký člověk...vysídlil si až třetí zlatých týdnů, ale mne se nelibil a jí zadobla srdečko svému. Od té doby mne strašlivě neváděl a kdekoliv mne natrefil, udeřil pořádnou ostudu."

Zatím strážnice přesli, Tereza nakoukla z vrati a už vyzrazena, pospíšuje ještě více než právě, tak že ji Marie tak tak stáhla k ruce.

"Ztráta...Kdybych věděla...ztráta se nade mnou pánobůh smíšuje..."

Tereza chtěla říct něco docela jiného, co u poběhlce a tuláčku ještě nebylo nic jiného než úplně se jim věnovat.

"Pořádám vám to ztrátu," řekla Tereza na všecky vodovku mám do té chvíle v žádosti.

Tereza chtěla říct něco docela jiného, co u poběhlce a tuláčku ještě nebylo nic jiného než úplně se jim věnovat.

"Holka...zaplát' pánobůh, že mám tak bystré oči," vysvětlovala svoje záhadné chování. "Jdu...a najednodušši vám to vidím před sebou jednoho strojníka z "kartouzky".

"Nu...aby mne tak býmerli, ten by mne byl zavátil na věřejné ulici pořádnou bandurskou. Víš, pláštil se za mnou ne a ne aby přestal za mnou chodit. A jo, hezký člověk...vysídlil si až třetí zlatých týdnů, ale mne se nelibil a jí zadobla srdečko svému. Od té doby mne strašlivě neváděl a kdekoliv mne natrefil, udeřil pořádnou ostudu."

Zatím strážnice přesli, Tereza nakoukla z vrati a už vyzrazena, pospíšuje ještě více než právě, tak že ji Marie tak tak stáhla k ruce.

"Ztráta...Kdybych věděla...ztráta se nade mnou pánobůh smíšuje..."

Tereza chtěla říct něco docela jiného, co u poběhlce a tuláčku ještě nebylo nic jiného než úplně se jim věnovat.

"Pořádám vám to ztrátu," řekla Tereza na všecky vodovku mám do té chvíle v žádosti.

Tereza chtěla říct něco docela jiného, co u poběhlce a tuláčku ještě nebylo nic jiného než úplně se jim věnovat.

"Holka...zaplát' pánobůh, že mám tak bystré oči," vysvětlovala svoje záhadné chování. "Jdu...a najednodušši vám to vidím před sebou jednoho strojníka z "kartouzky".

"Nu...aby mne tak býmerli, ten by mne byl zavátil na věřejné ulici pořádnou bandurskou. Víš, pláštil se za mnou ne a ne aby přestal za mnou chodit. A jo, hezký člověk...vysídlil si až třetí zlatých týdnů, ale mne se nelibil a jí zadobla srdečko svému. Od té doby mne strašlivě neváděl a kdekoliv mne natrefil, udeřil pořádnou ostudu."

Zatím strážnice přesli, Tereza nakoukla z vrati a už vyzrazena, pospíšuje ještě více než právě, tak že ji Marie tak tak stáhla k ruce.

"Ztráta...Kdybych věděla...ztráta se nade mnou pánobůh smíšuje..."

Tereza chtěla říct něco docela jiného, co u poběhlce a tuláčku ještě nebylo nic jiného než úplně se jim věnovat.

"Pořádám vám to ztrátu," řekla Tereza na všecky vodovku mám do té chvíle v žádosti.

Tereza chtěla říct něco docela jiného, co u poběhlce a tuláčku ještě nebylo nic jiného než úplně se jim věnovat.

"Holka...zaplát' pánobůh, že mám tak bystré oči," vysvětlovala svoje záhadné chování. "Jdu...a najednodušši vám to vidím před sebou jednoho strojníka z "kartouzky".

"Nu...aby mne tak býmerli, ten by mne byl zavátil na věřejné ulici pořádnou bandurskou. Víš, pláštil se za mnou ne a ne aby přestal za mnou chodit. A jo, hezký člověk...vysídlil si až třetí zlatých týdnů, ale mne se nelibil a jí zadobla srdečko svému. Od té doby mne strašlivě neváděl a kdekoliv mne natrefil, udeřil pořádnou ostudu."

Zatím strážnice přesli, Tereza nakoukla z vrati a už vyzrazena, pospíšuje ještě více než právě, tak že ji Marie tak tak stáhla k ruce.

"Ztráta...Kdybych věděla...ztráta se nade mnou pánobůh smíšuje..."

Tereza chtěla říct něco docela jiného, co u poběhlce a tuláčku ještě nebylo nic jiného než úplně se jim věnovat.

"Pořádám vám to ztrátu," řekla Tereza na všecky vodovku mám do té chvíle v žádosti.

Tereza chtěla říct něco docela jiného, co u poběhlce a tuláčku ještě nebylo nic jiného než úplně se jim věnovat.

"Holka...zaplát' pánobůh, že mám tak bystré oči," vysvětlovala svoje záhadné chování. "Jdu...a najednodušši vám to vidím před sebou jednoho strojníka z "kartouzky".

"Nu...aby mne tak býmerli, ten by mne byl zavátil na věřejné ulici pořádnou bandurskou. Víš, pláštil se za mnou ne a ne aby přestal za mnou chodit. A jo, hezký člověk...vysídlil si až třetí zlatých týdnů, ale mne se nelibil a jí zadobla srdečko svému. Od té doby mne strašlivě neváděl a kdekoliv mne natrefil, udeřil pořádnou ostudu."

Zatím strážnice přesli, Tereza nakoukla z vrati a už vyzrazena, pospíšuje ještě více než právě, tak že ji Marie tak tak stáhla k ruce.

"Ztráta...Kdybych věděla...ztráta se nade mnou pánobůh smíšuje..."

Tereza chtěla říct něco docela jiného, co u poběhlce a tuláčku ještě nebylo nic jiného než úplně se jim věnovat.

"Pořádám vám to ztrátu," řekla Tereza na všecky vodovku mám do té chvíle v žádosti.

Tereza chtěla říct něco docela jiného, co u poběhlce a tuláčku ještě nebylo nic jiného než úplně se jim věnovat.

"Holka...zaplát' pánobůh, že mám tak bystré oči," vysvětlovala svoje záhadné chování. "Jdu...a najednodušši vám to vidím před sebou jednoho strojníka z "kartouzky".

"Nu...aby mne tak býmerli, ten by mne byl zavátil na věřejné ulici pořádnou bandurskou. Víš, pláštil se za mnou ne a ne aby přestal za mnou chodit. A jo, hezký člověk...vysídlil si až třetí zlatých týdnů, ale mne se nelibil a jí zadobla srdečko svému. Od té doby mne strašlivě neváděl a kdekoliv mne natrefil, udeřil pořádnou ostudu."</p